

ekskluzivno:

[psi] – knjiga, ki bo spremenila svet

POGOVOR S SKRIVNOSTNIM PISCEM ENE NAJBOLJ NENAVADNIH KNJIG, KI JE ČEZ NOČ OČARALA STARO IN MLADO, IZOBRAŽENE IN NEUKE, TAKO ŽENSKE KOT MOŠKE. O NJEJ SE POGOVARJAJO DOMALA POVSOD – V VISOKO IZOBRAŽENIH KROGIH, A PRAV NIČ MANJ V KROGU NAVADNIH, PREPROSTIH LJUDI. REDKO SE ZGODI, DA BI KAKA KNJIGA PRITEGNILA TOLIKO TAKO RAZNOLIKIH BRALCEV. BREZ DVOMA GRE ZA JEZIKOVNO IN OBLIKOVNO MOJSTROVINO, NJENA VSEBINA PA JE TAKO KONTROVERZNA, DA SI O NJEJ MNOGI NE UPAJO NITI USTVARITI LASTNEGA MNENJA ... A TAKO JE LE, DOKLER JE NE PREBEREJO DO KONCA.

Čemu toliko skrivnostnosti, zakaj se pisec ne želi predstaviti javnosti?

[psi] skrivnosti razkriva in jih ne ustvarja. Vso to skrivnostnost pa povsem brez potrebe spodbujajo drugi, potem pa mi nekateri povrh vsega še očitajo, da to počnem namerno, iz preračunljivosti. Ne vem, od kod se jemlje samoumevnost, da moraš ob branju knjige vedeti tudi vse o njenem piscu, o njegovem življenju in delu. [psi] je zelo nenavadna stvaritev, sam ga sploh ne dojemam kot knjigo, čeprav ima obliko knjige. Sebe imam za pisca, ne pa tudi za avtorja, in vsakomur, ki se dovolj poglobi vanj, postane jasno, da človek s svojim razumom tega, kar

razkriva, ni zmožen sam ne razvozlati kaj šele ustvariti. Zanimivo je, kako različno ga ljudje dojemajo. Sam ga ne uvrščam med duhovna dela niti med leposlovje ali besedno umetnost. Kdor ga prebere, spozna, da ga ne moremo primerjati z ničimer, kar smo poznali doslej. [psi] se je preprosto zgodil, in to nam, Slovencem, ki smo z njim dobili nekaj izjemno dragocenega, nekaj, česar nima nihče drug na svetu. Čas bo pokazal, da se glede tega ne motim.

Ali ne zveni vse to skoraj biblično, kot da bi med nas prišel nekak odrešitelj?

O knjigi širijo veliko zmotnih predstav predvsem ljudje, ki je

niso niti prebrali. Zagotavljam vam, da se nimam za nikakršnega mesijo, sem človek, nič bolj popoln kot vsak drug. Tudi sam pa sem se spraševal, zakaj sem bil pri vsem človeštvu izbran prav jaz. Odgovor je preprost – bil sem le v tem trenutku najprimernejši za to nalogo. Ko pride družba v določeno breizhodno stanje, življenje človeštvu razkrije znanje, potrebno za njegov nadaljnji obstoj. Za to nalogo je vedno izbran jezik, ki ga govori majhna skupina ljudi. Slovenci imamo najmanjšo državo s svojim jezikom. Pisec pa ni smel biti umetnik, saj bi knjiga tako obsegala 6.000 strani, in ne le 777. Če bi iz te knjige odstranili

vse, kar niso gole informacije, bi še vedno ostalo 600 strani besedila, če bi to naredili pri Dostojevskem, bi jih ostalo le 5 ali 6. Jaz v svojem poklicu ustvarjam besedila, ki morajo biti kratka, jasna in vsakomur razumljiva. To pa je značilno tudi za jezik, v kakršnem je ustvarjen [psi]. Poleg tega mora imeti pisec za tako nalogo še veliko časa, dovolj denarja in tudi nemalo znanja, da lahko spelje stvar do konca. Ne nazadnje pa mora vedeti tudi nekaj o tem, kako knjigo predstaviti ljudem in širiti njeno sporočilo. V meni so se združile vse te lastnosti, tako sem ostal na tem situ. [psi] je ustvarjen v slovenskem jeziku, enem najnatančnejših in

najbogatejših jezikov na svetu. In bo za vedno ostal popoln, tako dovršen samo v tem jeziku.

Kako pripelje življenje človeka do zamisli, da bi ustvaril knjigo, kot je [psi]?

Če bi zgodbo o njenem nastanku, ki jo pripovedujem, še pred nekaj leti slišal pripovedovati koga drugega, bi ga imel za norega, zato ne zamerim nikomur, ki tako misli o meni. Moje razmišljanje o knjigi sega že daleč nazaj, vendar sem ves čas nameraval napisati nekaj povsem drugega – nekaj, kar bi bilo namenjeno le ozkemu krogu tistih, ki jih zanima človeška psiha. Pred dobrim desetletjem sem namreč po naključju prišel do nenavadnega odkritja, razvozlal sem bistvo zaljubljenosti. Takoj sem vedel, da gre za veliko stvar, saj sem lahko razumel nekaj, kar si je težko predstavljati, da je sploh mogoče razumeti. Takrat pa se nisem zavedal, kako daleč in globoko sega to odkritje. Dolgo sem nameraval napisati knjigo o tem, a pisanja se nekako nisem mogel lotiti, vse dokler nisem pred dobrimi tremi leti, v noči na 25. december, v sanjah doživel čudovite zgodbe. Sanje so bile kot film, jaz pa sem se znašel sredi njega. Zgodba je bila osupljiva, preprosta in dovršena. Ob koncu sanj pa sem v rokah držal knjigo in se zavedal, da gre za golo resnico Življenja. V knjigi sem iskal zapis o piscu, a v mojih sanjah ni bil razkrit.

Torej se vse skupaj ni le začelo kot v sanjah, ampak se je s sanjami tudi res začelo.

Da, takrat sem bil še prepričan, da to knjigo ustvarjam sam. Vse življenje sem namreč sprejemal le to, kar sem lahko razumel, kajti v mojem svetu ni prostora za pojave, v katere naj bi verjeli, ne da bi jih razumeli. Tako sem moral sam pri sebi tudi za razum, ki ne pripada naši vrsti in je v knjigi poimenovan Življenje (pisano z veliko),

poiskati vsaj okvirno razumno razlago. Čeprav se mi je ta razum neprestano razkrival, sem bil prepričan, da gre zgolj za naključja, ki pa so se ves čas stekala v eno samo stvar – v knjigo, ki sem jo pisal. Kdo jo je v resnici ustvaril, sem dojel šele, ko je bila napisana.

Kako lahko človek dojame, da nečesa, kar piše z lastno roko, v resnici ne ustvarja sam?

Do velikega odkritja lahko človek pride na več načinov. Najpogostejše je za tem dolgoletno učenje, razmišljanje in raziskovanje. Včasih pride do odkritja po naključju, včasih pa se do novega prebijemo tako, da si prilastimo nekaj, kar je odkril nekdo drug. Zelo redko se zgodi, da pride en človek do različnih velikih odkritij, in še redkeje, da so ta s povsem različnih področij. Ne pozabimo, da so celo geniji, kakršen je bil Leonardo da Vinci, svoje izume le izpeljevali iz razumevanja tega, do česar so se dokopali na enem ali več področjih. Med pisanjem knjige [psi] se je v njej pojavilo šest odkritij. Kdor jih bo natančno proučil, bo ugotovil, da gre za nekaj največjih vprašanj znanosti, in to z različnih področij. To si je mogoče razložiti na dva načina – ali si vse skupaj le domišljam, kar bi bilo najbolj verjetno, ali pa sem do tega znanja prišel po doslej neznanem ključu. Tudi sam nisem poznal odgovora, vse do lektoriranja knjige, ko sem odkril, da je v njej zapisana tudi sedma skrivnost. Ta pa presega vse ostale in je končni dokaz tudi za vse tiste, ki dvomijo o resnici, moči in čistosti te knjige.

Kdo pa lahko pride do tega sedmega dokaza Življenja in zakaj je ostal prikrit?

To, da sedmega dokaza nisem videl že med pisanjem, je bil zame namig, da ga ne smem razkriti. Ker sem videl, kako ga je naključje razkrilo meni, zdaj vem, da ga bo na enak način razkrilo še nekomu.

Sedmi dokaz je v knjigi zapisan trikrat in tistemu, ki ga bo razvozlal, bo izplačana obljubljena nagrada, ki pa se bo s prodajo knjig še povečevala. Namen nagrade ni v tem, da bi ljudje knjigo zaradi nje bolj kupovali, bo pa lep znesek nekega dne opozoril na to, da ne gleda na to, kako zelo se pehamo za materialnim, tega ne bomo nikoli dosegli, če ne bomo videli, da nam je sreča ves čas na dosegu roke. Zato moramo le slediti Življenju in ne pohlepu. Bližnjica je najdaljša pot do sreče! Za razkritje sedmega dokaza ni potrebno posebno predznanje, razvozla ga lahko vsakdo. Mislim pa, da se to ne bo zgodilo tako kmalu. Ta skrivnost je namreč tudi skrbno varovana, saj nisem rešitve še nikoli niti izgovoril niti zapisal. Vprašanja za tiste, ki odgovarjajo na uganko, pa sem zastavil tako, da moram na koncu izmed vseh poslanih pregledati res malo odgovorov. A za razumevanje knjige je ta skrivnost brez posebnega pomena.

Komu je [psi] namenjen?

[psi] je kot otrok, ki je komaj shodil, in ljudje ga najpogosteje kupijo za darilo, tudi zato, da bi mu tako pomagali pri njegovih prvih korakih. Tisti, ki so ga že spoznali, vedo, kakšne gene ima. Spočet je bil z namenom, da bi človeštvu vrnil ljubezen, in odpira se vsakomur, ki ga želi prebrati. Ustvarjen je tako, da ga lahko vsakdo razume, pomembno je le, da se z njim sooči brez predsodkov. Vsak bralec, ki misli, da bere to knjigo, se moti, kajti v resnici knjiga bere njega. In moti se tudi, kdor misli, da je to knjigo našel, v resnici knjiga najde vas, saj s pomočjo naključij prav išče pot do tistih, ki so se znašli v pomembnih življenjskih preizkušnjah in na razpotjih. Tistim, ki niso zadovoljni s svojim življenjem, namigne, kje je težava in kako jo premostiti. Knjiga je kot zrcalo, v kakršnem se še niste

ogledovali, in morda z njeno pomočjo odkrijete svoj resnični svet – nekaj najčudovitejšega, kar ste kdaj videli. Razkriva nam resnične težave naše družbe, te pa niso ne gospodarske ne politične narave. Pomaga nesrečnim in obupanim, tistim, ki iščejo ljubezen, in tistim, ki so jo morebiti že našli. Deluje kot misel, s katero se v začetku le poigravaš, kmalu pa odkriješ, da si prav to iskali vse življenje. To je čudovito spoznanje.

Zavedam se, da je bilo vse to bralcem že ničkolikokrat obljubljeno in tudi da gre osel samo enkrat na led. Za mnoge zveni vse skupaj kot utopija. Tega se je zavedalo tudi Življenje, zato pa je v to svojo knjigo skrilo vse te dokaze, ki jih ne more pokazati nobena druga knjiga. In prav v tem se tudi najbolj razlikuje od vseh drugih. V njej sta znanje in modrost, ki ju pozna le Življenje. Na glavo postavlja na primer vse, kar smo vedeli o človeški psihi, in če ljudje potrebujejo prepričljive dokaze, da je v njej le gola resnica, jih bodo tudi dobili. Znanje iz te knjige namreč omogoča tudi reševanje doslej nerešljivih težav. Na spletni strani (www.psi.si) bom s pomočjo teorije REI kmalu pojasnil motnjo branja – disleksijo, za katero je doslej veljalo, da je ni mogoče odpraviti. S to težavo se sooča kar 5 odstotkov otrok in njihovih staršev po vsem svetu. Z razumevanjem jo je mogoče povsem preprosto odpraviti, terapijo pa je mogoče izvajati doma, brez strokovne pomoči. Napotki bodo na voljo brezplačno, saj ni naključje, da je Življenje opozorilo na svojo knjigo prav z razrešitvijo motnje branja. Podobnega imam še veliko, in uspeha ne bo mogoče niti spregledati niti zanikati. Moram pa priznati – če ne bi razumel, bi mislil, da so se začeli dogajati čudeži.

Več o knjigi na: www.psi.si